

El pare va entrar al despatx, seguit del traductor. Al mateix temps, un agent turc em va guiar cap a una sala d'espera i m'hi va fer seure, amb gestos per indicar-me que m'hi esperés. Era una cambra ampla, neta i endreçada, i en un racó fins i tot hi havia una màquina de cafès i una altra de refrescos. Vaig posar-hi un parell de monedes i vaig obtenir una llauna de llimonada. Em va anar molt bé per esborrar el regust de sang i sorra que em persistia a la boca.

Vaig obrir la porta i vaig treure el nas al passadís. Just en aquell moment passava per davant el Saïd. L'escortaven dos policies rudes i portava les mans emmanillades a l'esquena, com un vulgar delinqüent. Un dels polis li va donar una empenta, va ensopegar i va caure a terra. L'altre poli s'hi va abraonar i li va etzibar una puntada de peu, cridant que s'aixequés. El Saïd es va incorporar amb penes i treballs i va seguir caminant corredor enllà.

Abans, però, m'havia adreçat una d'aquelles mirades que em fascinaven, perquè era tota ella una paradoxa: mostrava resignació, però alhora una arrogància gairebé sense límits. Sense paraules, el Saïd em deia: "Em tracten com un animal, però la meva ànima és la d'un àngel."

La nedadora, Francesc Puigpelat